Felinarul copiilor

6/2007 REVISTĂ CREȘTINĂ

Îl văd, dar nu acum,
Îl privesc, dar nu de aproape.
O stea răsare din Iacov,
Un toiag de cârmuire se
ridică din Israel...
Cel ce se naște din Iacov
domnește ca stăpânitor.
(Numeri 24:17, 19)

LUCEAFĂRUL DE DIMINEAȚĂ

de Petrică PLEȘA

„Îl văd”, vorbi Balaam, „dar nu acum.
Și Îl privesc, dar totuși... de departe;
O stea răsare la-nceput de drum;
Cel ce se naște va domni... aparte.”

Se perindară epoci, rând pe rând.
– „Cine-a crezut în ce ni se vestise?” –
Părea că totul se vorbise-n vânt...
Trecut-au regi... Exilul se sfârșise...

Dar iată-n întunericul perfid
Deodat’apare-o falnică lumină,
Iar magi privesc „de-aproape”-n Răsărit
O stea ce profeție fu să vină.

Și pe câmpia cea din Betleem
Un cor de îngeri cântă-n strălucire,
Vestind: „Azi s-a născut Cel din Etern
Poporului s-aducă Mântuire.”

***

Trecuți sunt două mii de ani de când
Se împlinise, iată, profeția...
... Azi așteptăm din nou, cât mai curând
Slăvită revenirea lui Mesia.

***

„Îl văd”, tresaltă inimi chiar acum,
„Și Îl privesc de-aproape: față-n față.”
***O stea** răsare pe al nopții drum;*
E El, Luceafărul de dimineață!!!

Ilustrat de Elena CARȚENCO

CRĂCIUN

Ilustrat de Victoria SALI, 12 ani

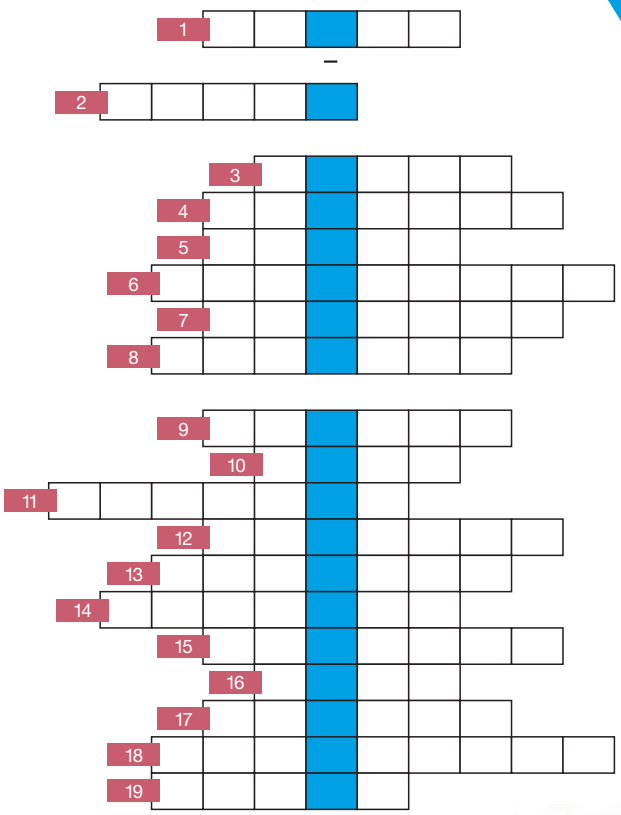

de Petra BĂCILĂ

1) Tatăl pământesc al Domnului Isus
2) Maria și Iosif îndeplineau _____ lui Moise (Luca 2:22)
3) Ființă cerească care le-a vestit păstorilor despre nașterea Mântuitorului (Luca 2:9)
4) Denumirea sărbătorii nașterii lui Isus Cristos
5) Numele lui Isus, care înseamnă Mântuitor (Ioan 1:41)
6) Cezar August a poruncit să se facă o _____, deci Iosif și Maria s-au dus la Betleem (Luca 2:2)
7) Maria L-a înfășat pe Isus, Fiul ei întâi născut, în _____ (Luca 2:7)
8) Eveniment care marchează venirea pe lume a unui copil
9) Numele bărbatului care L-a luat pe Pruncul Isus în brațe și L-a binecuvântat în Templu (Luca 2: 25-35)
10) Locul unde erau păstorii cu turmele lor când li s-a arătat un înger (Luca 2:8)
11) După ce au fost să-L vadă pe Pruncul Isus, păstorii s-au întors, slăvind și _____ pe Dumnezeu (Luca 2:20)
12) Betleem era numită _____ lui David (Luca 2:4)
13) Îngerul le-a spus păstorilor o veste bună care urma să fie o mare _____ pentru tot poporul (Luca 2:10)
14) Îngerului i s-a alăturat deodată o _____ de oaste cerească (Luca 2:13)
15) Orașul în care s-a născut Isus Cristos (Luca 2:4)
16) Numele bărbatului care a propovăduit venirea Mântuitorului Isus (Luca 1:60)
17) Țara în care S-a născut și a trăit Isus Cristos
18) Orașul în care au întrebat magii din Răsărit de împăratul de curând născut al iudeilor (Matei 2:1)
19) Pruncul Isus a fost înfășat în scutece și culcat într-o _____ (Luca 2:12)

David micuțul hangiu

de Jella LEPMAN

Aș dori să vă povestesc despre un băiețel pe nume David. El poartă numele ciobănașului din Biblie care l-a învins pe uriașul Goliat cu praștia sa.

David era un băiețel vesel, blond și cu ochi căprui ca două castane. La fel ca ciobănașul David, era un băiat foarte curajos, care știa să se apere. Avea o inimă sensibilă. Îi ajuta pe cei din jurul lui atât cât putea. Nu ajuta doar oamenii, ci și animalele și plantele.

El locuia într-un sat mic. Toți se cunoșteau foarte bine între ei. Era foarte greu să ții un secret, deoarece sătenii aveau atât de mare încredere unii în alții, încât nici măcar noaptea nu-și încuiau ușile.

– De ce să le încuiem? spuneau ei. Satul nostru este departe de autostrada cea mare și de orașele zgomotoase și nu avem bogății, de aceea nu trebuie să ne temem de hoți.

Într-adevăr, în ciuda ușilor neîncuiate, nu se întâmpla niciodată nimic rău în satul acela. Era un sat deosebit, datorită oamenilor care locuiau acolo.

Când David a început să meargă la școală, nu stătea deloc cuminte în bancă și făcea mereu zgomot cu sandalele de parcă alerga pe stradă. Învățătoarea, căreia îi era foarte drag de el, îl lăsa în pace. Ea își amintea că atunci când era fetiță, făcea și ea aceleași zgomote, lovind podeaua clasei.

Se apropia Crăciunul. Copiii insistau ca învățătoarea să le pregătească o scenetă, pe care s-o poată prezenta în fața părinților.

– Ce-ați spune dacă am pregăti pentru serbare chiar ceea ce s-a întâmplat la primul Crăciun? Este cea mai frumoasă povestire și o știți aproape pe de rost, zise învățătoarea.

Copiii au sărit în sus de bucurie. Sceneta trebuia să fie o surpriză pentru părinții lor, până în seara reprezentației - aceasta era promisiunea făcută învățătoarei lor. Copiilor nu le-a fost ușor să păstreze secretul.

A doua zi, când învățătoarea a împărțit rolurile, în clasă era foarte mare neliniște. Fiecare și-a primit rolul. Un băiat a primit rolul lui Iosif, o fetiță a primit rolul Mariei, unii au fost păstorii, iar alții au devenit cei trei magi din Răsărit.

– David, rolul tău va fi cel al hangiului care-i alungă pe Maria și pe Iosif de la ușa casei lui de poposire, zise învățătoarea. Ai să te descurci de minune! îl încurajă ea.

David s-a speriat. Cum să joace el rolul unui hangiu care îi alungă pe Maria și pe Iosif? Era ultimul rol pe care și l-ar fi dorit. Era însă prea timid ca s-o roage pe învățătoare să-i dea alt rol, așa că l-a acceptat pe acesta.

Când au început repetițiile, copiilor nu le-a fost deloc ușor „să intre în pielea” personajelor a căror povestire o auziseră atât de des și ale căror ilustrate le studiaseră de atâtea ori în Bibliile lor cu imagini. Ei erau copiii care creșteau în epoca mașinilor și avioanelor, a rachetelor și roboților, purtau jeanși și pulovere cu fermoare.

David a primit pentru scenetă o haină ca a unui hangiu din vremurile biblice. Era confecționată dintr-un sac pentru cartofi și era vopsită în albastru. Haina îi atârna în jurul picioarelor și de mai multe ori s-a împiedicat în ea și a căzut. Atunci, David ar fi vrut să rămână jos, atât de neplăcut se simțea în rolul lui de hangiu.

„Totul este ocupat în Betleem, iar pentru oameni ca voi oricum nu am loc în hanul meu. Plecați de la ușa mea!” Asta avea David de spus și apoi trebuia să trântească ușa și să o încuie.

David însă juca atât de prost, încât învățătoarea dădea mereu din cap.

– Nu ești deloc atent! Ce pasăre și-a făcut cuib în capul tău? Nu e mare lucru să spui două propoziții! Copiii care au rolul Mariei și al lui Iosif au de zece ori mai mult de zis decât tine. Te rog să te concentrezi și să fii atent!

David și-a plecat ochii și nu a spus nimic. Cum ar fi putut să-i explice învățătoarei că acesta era ultimul rol pe care și-ar fi dorit să-l joace? Pur și simplu nu-și putea imagina să fie el însuși hangiul cel respingător.

A venit și seara reprezentației. Sala era plină de oameni. Veniseră oameni și din satele învecinate. În rândul din față ședea preotul alături de învățătoare. Curând s-a auzit un clopoțel care anunța începutul serbării. Pe fundalul scenei, copiii picta-seră Betleemul vremurilor biblice.

În spatele unei uși din lemn a apărut David. Maria și Iosif mergeau cu pași mărunți spre el. David tremura din cap până în picioare. „Poc, poc!” s-a auzit un ciocănit la ușă, iar glasul lui Iosif s-a auzit strigând:

– Vă rugăm, lăsați-ne să intrăm și dați-ne un adăpost, măcar pentru noaptea aceasta! Sunt tâmplarul Iosif și împreună cu mine este Maria, soția mea, care trebuie să nască. Vă rugăm, lăsați-ne să intrăm!

Glasul era atât de insistent, încât ar fi înmuiat până și o piatră.

Cuvintele rostite l-au zăpăcit pe David. Totul a devenit realitate pentru el. A deschis în grabă ușa hanului, și-a întins mâinile spre cei doi și a strigat:

– Intrați, vă rog! Intrați! Cum să nu fie loc pentru voi în hanul meu?!

Fața lui David strălucea și în comportamentul lui nu mai era nici urmă de timiditate. A luat din mâna lui Iosif toiagul de călătorie și apoi a adăugat:

– În satul nostru ușile sunt întotdeauna deschise, zi și noapte!

Și cu aceste cuvinte i-a lăsat pe Maria și pe Iosif să intre în hanul lui.

În sală s-a făcut o liniște profundă. Parcă era tăcerea din „noaptea sfântă”. A durat câteva minute bune până când învățătoarea s-a ridicat de la locul ei pentru a readuce lucrurile la ordinea lor firească, astfel încât sceneta să poată continua. Maria și Iosif au apărut din nou pe scenă, iar Iosif a repetat emoționat ceea ce învățătoarea îi spusese pe moment:

– Acesta a fost un hangiu de treabă, dar cu toată bunăvoința lui, nu a putut să ne ajute.

Sceneta a continuat apoi normal.

David a rămas în culise, foarte tulburat de cele întâmplate. Nu se temea că va fi certat sau pedepsit. Acționase ca urmare a gândurilor care îl frământaseră săptămâni întregi. Făcuse chiar mai mult decât își propusese, deschizând multor oameni ușa spre noaptea sfântă și aprinzând în inimile lor lumina Crăciunului – lumină care ardea puternic în inima lui.

Fotografii de Peter LUNICICHIN

ÎNTREBARE – RĂSPUNS

1. ***Înainte ca Isus Cristos să Se nască pe pământ, El a fost Dumnezeu în cer. În Noul Testament citim că Maria L-a născut pe Isus. Există deci doi dumnezei. Creștinii îmi spun că există numai un singur Dumnezeu, eu însă nu pot să înțeleg cum poate să existe doar un singur Dumnezeu, dacă atunci când S-a născut Isus a existat un Dumnezeu pe pământ și unul în cer.*** *(Sveta R., Uzbechistan)*

Ceea ce îți voi spune este unul dintre adevărurile cele mai importante ale Bibliei. Tatăl nostru din ceruri este Dumnezeu, iar Domnul Isus și Duhul Sfânt sunt tot Dumnezeu. Toți trei sunt Dumnezeu. Și totuși nu există trei dumnezei, ci numai Unul singur. Aceasta se numește „Trinitate".

Cum pot fi trei Persoane Dumnezeu, dacă există numai un singur Dumnezeu? Este cumva „Isus" numai un alt nume pentru Dumnezeu, și nu o altă Persoană? Nu! Tatăl, Isus și Duhul Sfânt nu sunt pur și simplu numai trei nume diferite pentru Dumnezeu. Ei au sarcini diferite. Isus și Tatăl au creat pământul și toate lucrurile. Isus a spus: „Eu și Tatăl una suntem" (Ioan 10:30).

Domnul Isus a venit pe pământ și a luat chip de om. A fost la fel ca și noi, așa ca să-L putem vedea. Când Isus S-a înălțat de pe pământ înapoi la cer, ca să fie cu Dumnezeu Tatăl, ne-a trimis Duhul Sfânt - care este și El tot Dumnezeu. Iar Duhul Sfânt este cu noi și acum.

Cu toate acestea, există numai un singur Dumnezeu. Putem încerca să ne imaginăm sau să descriem în ce măsură pot fi trei persoane un singur Dumnezeu. Gândește-te la o frunză de trifoi cu trei foi. Are trei foi și totuși este o singură frunză de trifoi. Sau gândește-te la apă. De obicei este lichidă și putem să o bem, uneori este solidă, atunci când îngheață, iar alteori este abur. Cu toate acestea, apa, gheața și aburul sunt aceeași substanță. Aceste exemple ne pot servi ca explicație, dar abia când vom fi la Isus vom înțelege totul pe deplin. Totuși știm că este adevărat, pentru că ne-o spune Biblia.

Nu te îngrijora dacă nu înțelegi toate acestea! Te încurajez să-L asculți pe Dumnezeu și să-L iubești, chiar dacă nu înțelegi încă totul despre El.

Răspuns de Kenneth N. TAYLOR

2. ***Sunt preocupată deja de mult timp de întrebarea aceasta: Dumnezeu mai vorbește și azi cu oamenii, așa cum a vorbit cu Noe sau cu Moise?*** *(Inge K, 13 ani, Germania)*

Când citim despre Moise, Noe sau apostolul Pavel, rămânem uimiți de faptul că Dumnezeu, Creatorul universului, a stat de vorbă cu ei, iar ei I-au auzit glasul. Mulți creștini își doresc ca Dumnezeu să le vorbească în același mod ca lui Samuel sau apostolului Pavel.

Astăzi Dumnezeu vorbește prin Cuvântul Său, Biblia. Ea este scrisoarea pe care ne-a lăsat-o Dumnezeu nouă, oamenilor. Când citim Biblia, observăm cu uimire că versetele Sfintei Scripturi se referă chiar la noi. De exemplu, dacă citim: „Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi" (1 Petru 5:7), putem într-adevăr să ne încredem în Dumnezeu atunci când trecem printr-o problemă. Noi avem un avantaj față de Noe și de Moise. Isus Cristos trăiește în inimile mântuite. Noi putem vorbi direct cu Dumnezeu și ne putem adresa lui ca unui tată, datorită Domnului Isus Cristos.

Roagă-te și citește Biblia; astfel vei sta de vorbă cu Dumnezeu, iar El, prin Cuvântul Său, te va învăța ceea ce trebuie să faci!

O altă cale prin care Dumnezeu ne poate vorbi este cu ajutorul Duhului Sfânt. Duhul Sfânt ne este dăruit când Îl primim pe Isus Cristos în inima noastră. Noi nu știm exact cum să vorbim cu Dumnezeu despre unele lucruri, dar Duhul Sfânt ne ajută chiar și să ne rugăm. El este cel care ne ajută să înțelegem și Biblia când o citim.

Răspuns de Paula BORUGĂ

Ilustrat de Victoria DUNAIEVA

UN OM SCHIMBAT

Haideți să ne imaginăm că azi am primi vizita unei persoane din secolul trecut. Să ne închipuim cum se deschide ușa și intră un bărbat înalt, cu o față blândă. Se uită la noi atât de prietenos, încât nu ne inspiră deloc frică, deși arată foarte ciudat. Poartă un veston demodat, cu garnituri, și are părul lung, până la umeri. Se pare că iubește foarte mult copiii și nu numai pe cei cuminți, ci și pe cei neastâmpărați, deoarece le zâmbește tuturor la fel. Suntem foarte curioși să aflăm cine este acest bărbat și îl întrebăm:

– De unde veniți? Cum vă cheamă? Unde lucrați? Aveți copii?

– Dacă stați cuminți, am să vă povestesc, spune bărbatul și ne face cu ochiul, plin de veselie. Mulți dintre voi merg la școală, începe el să povestească. Eu însă de la vârsta de zece ani nu am mai putut merge la școală. Tatăl meu mi-a spus: „Ai învățat destul! Am nevoie de tine ca ucenic!" A fost o veste îngrozitoare pentru mine, deoarece îmi plăcea să citesc și nu știam încă atât de multe lucruri câte mi-aș fi dorit.

Aș fi rămas acasă dacă tata ar fi avut măcar o ocupație interesantă pentru mine! Dar nu avea, ci zi și noapte trebuia să pudrez peruci, să scutur haine pline de pudră și să încălzesc fierul rotund, pentru ca tata să poată face bucle perucilor. Toți domnii purtau în vremea aceea o perucă albă pudrată, cu coadă. Când tata le proba peruca, eu mă uitam cum stăteau atât de rigizi în timp ce tata se învârtea în jurul lor. Nu-mi puteam imagina nimic mai plictisitor decât să am o astfel de meserie.

Ce bine era însă că locuiam în Danzig, la Marea Baltică, nu departe de șantierele navale! Mă duceam adesea pe malul mării și mă uitam cum pleacă marile vase cu pânze, mânate de vânt spre toate țările lumii. Cu cât creșteam mai mare, cu atât mă simțeam mai atras de locuri îndepărtate.

Acasă viața era aspră. Tata dorea să trăim corect, fără să ne irosim timpul prețios. Nu a putut să ne dea mulți bani, ne-a învățat însă cum să ne rugăm lui Dumnezeu și cum să citim Biblia. Pentru aceasta îi sunt foarte recunoscător până în ziua de azi. Un lucru însă nu l-am înțeles niciodată: de ce nu ne-a permis tata să citim și altceva în afară de Biblie. Mi-ar fi plăcut atât de mult să studiez scrierile marilor poeți!

Mi-am dorit să devin un poet care să-i cucerească pe oameni cu versurile lui și care în același timp să-i poată învăța lucruri bune. Însă cine voia să devină un poet bun, trebuia să citească foarte mult. Trebuia chiar să studieze la universitate. Eu eram însă mult prea sărac pentru aceasta. Și asta mă făcea foarte nefericit. În orașul meu existau profesori care au dorit să mă ajute. Ei au intervenit ca să mi se permită din nou să învăț. Astfel am putut frecventa Școala Petri și mai târziu gimnaziul, fără ca tata să fie nevoit să plătească un ban pentru școlarizarea mea.

Era așa de frumos la școală, dar îmi plăceau și vacanțele, mai ales cele de iarnă, când aveam voie să merg la patinoar. Într-un an, în a doua zi de Crăciun, eram cu fratele meu și alunecam amândoi ca fulgerul pe gheața tare a râului Vistula. Deodată, am descoperit în fața mea o spărtură în gheață.

Disperat, am încercat să mă opresc, însă a fost prea târziu. Dacă nu aș fi fost scos din râu la timp, în mod sigur aș fi degerat în apa înghețată. A trebuit să stau câteva zile în pat. În acest timp am primit multe vizite. A venit și o doamnă în vârstă la mine, care și-a pus încet mâna pe capul meu și a spus:

– Dumnezeu a fost cu tine! Nu te va părăsi, dacă nu-L vei părăsi nici tu. Sunt sigură că Domnul te-a ales să intri în slujba Lui.

M-am simțit dintr-odată foarte bucuros. N-am uitat niciodată cuvintele ei.

Am ajuns astfel la convingerea că ar trebui să mă fac pastor. Îmi făceam planuri ca după absolvirea școlii să mă înscriu la Universitatea din Halle. Înainte să mă duc acolo, am primit de la autoritățile din Danzig promisiunea că se vor îngriji de fondurile necesare pentru studii. Am fost invitat la primărie, deoarece primarul a dorit să-și ia personal rămas bun de la mine. Plin de recunoștință și respect am stat înaintea lui, în timp ce îmi ura de bine pentru călătoria care mă aștepta.

Când mă gândeam la studenție, întotdeauna eram foarte bucuros. La universitate însă, lucrurile au decurs altfel decât îmi imaginasem eu. Sperasem că voi putea învăța acolo multe lucruri bune. Am descoperit cu dezamăgire că unii profesori tratau Cuvântul lui Dumnezeu cu neseriozitate, iar alții se agățau atât de tare de principiile vechi, încât înlăturau cu teamă orice idee nouă, fără să le pese prea mult de părerea mea. Mă aflam parcă într-o casă scuturată atât de puternic din toate părțile, încât exista pericolul să se prăbușească în orice clipă.

Mi-am amintit în acest context de poezie. Da! Să scriu poezii a fost întotdeauna dorința și bucuria mea. Am renunțat la studiile mele teologice și am început să studiez limbile vechi și literatura modernă. Nu am scris mari piese de teatru, în schimb am fost foarte priceput la povestiri și piese scurte și comice. Cât au mai râs prietenii mei când le citeau! Unii oameni au fost de-a dreptul șocați când le cădea în mână vreo lucrare scrisă de mine. Ceea ce scriam eu nu era în nici un caz fără sens, ci întotdeauna conținea un mic sâmbure de adevăr. Pentru cei înfumurați, adevărul era foarte neplăcut. În cele din urmă, am reușit să fac cunoștință cu marii scriitori, ale căror cărți le citisem pe ascuns. Autoritățile din Danzig nu mi-au mai trimis bani, deoarece renunțasem la studiile teologice. Eram sărac lipit pământului. Fel de fel de întrebări mă frământau: Din ce să trăiesc? Ce voi face mâine? Când aveam să mă căsătoresc în sfârșit cu Carolina? Nu mi-a fost deloc ușor să trăiesc cu aceste griji.

Într-o zi, ajutorul a venit de la un cavaler renumit. Christoph Martin Wieland mi-a propus să mă mut la Weimar, ca să lucrez acolo ca scriitor independent. În sfârșit puteam să mă mut în localitatea în care trăiau oamenii învățați, pe care-i admiram deja de ani de zile! Am scris cărți întregi de poezii comice, iar oamenii le cumpărau și se amuzau de minune citindu-le.

Împreună cu Carolina, care între timp devenise soția mea, am mers la teatrul de la curtea regală, unde, după reprezentațiile unor piese mari, teatrul de păpuși prezenta scenetele mele comice. Spectatorii se prăpădeau de râs chiar și atunci când observau că păpușile de pe scenă le scoteau în evidență greșelile. Domnul Goethe – unii dintre voi ați auzit în mod sigur deja acest nume – a cerut de două ori să fiu alungat din oraș, deoarece provocam multe probleme.

A urmat apoi o perioadă în care priveam cu teamă spre viitor. Franța și Germania erau în război. Prin țară mărșăluiau șiruri nesfârșite de soldați străini. Peste tot au început să se audă nemulțumiri. Oamenii își pierdeau averile, casele erau în flăcări, iar frica și groaza deveniseră ceva obișnuit.

După război am putut trăi câțiva ani în liniște și pace. Apoi a izbucnit din nou războiul. Problemele se înmulțeau, căci oamenii erau amenințați nu numai de arme, ci și de epidemii. Patru dintre copiii mei au murit la scurt timp, unul după altul.

Soţia mea şi cu mine eram disperaţi. Chiar şi noi am fost afectaţi de boală şi am trăit săptămâni întregi într-o stare de inconştienţă. Când mi-am revenit în cele din urmă, m-am întrebat: „Ce sens are de fapt viaţa mea?” Războiul mă făcuse să cad serios pe gânduri. A trebuit să văd mulţi oameni suferind, fără să-i pot ajuta. Am fost tulburat în special de suferinţa copiilor. Am văzut cum mulţi rătăceau singuri, pentru că părinţii lor nu mai erau în viaţă. Mulţi dintre ei au devenit cerşetori, pentru a-şi face rost de câţiva bănuţi.

Mi-am amintit un lucru pe care l-am văzut în timp ce zăceam bolnav în pat. Fusese oare doar un vis? Să fi fost ceva mai mult decât un vis? Ce semnificaţie să fi avut? Dorea oare Dumnezeu să-mi vorbească? În timp ce zăceam bolnav în pat, s-a produs în mine o transformare profundă. Deşi eram încă în doliu după propriii mei copii, am înţeles de ce nu murisem şi eu. Din clipa aceea, mi-am privit viaţa cu alţi ochi. Cât de folositoare au fost cărţile mele pentru oameni? Am fost un prost. Mi-am trăit viaţa numai pentru mine şi nu pentru Dumnezeu. Acest lucru trebuia să se schimbe acum. Dumnezeu îmi dăruise viaţa pentru că ştia că am o inimă plină de dragoste faţă de semenii mei. Această dragoste trebuia s-o dedic acum copiilor care-şi pierduseră părinţii.

Cât de bun era Dumnezeu cu mine să-mi încredinţeze o lucrare atât de importantă! Mă bucuram deja de ea, în ciuda durerii mari datorate pierderii copiilor mei. Am decis să-mi pun viaţa la dispoziţia lui Dumnezeu.

Am început să-i adun pe copiii orfani în casa mea. Când intrau în casă, îi curăţam mai întâi de păduchi. Nu i-am putut primi pe toţi în familia mea, dar ce bine că am găsit mulţi prieteni care au fost dispuşi să mă ajute! Croitori, dulgheri şi mulţi alţi meseriaşi au fost gata să-i ia pe orfanii mai mari ca ucenici în atelierele lor.

Împreună cu soţia mea am avut mult de lucru. Lupta nesfârşită cu păduchii, cu puricii, cu râia, cu pojarul şi febra, necesita intervenţia noastră permanentă. Uneori simţeam nevoia să mă retrag în camera mea şi să scriu. Am compus cântări simple şi scurte pentru copiii „mei”.

Duminica, în camera mare din casa noastră se adunau mulţi copii. Şedeau unul lângă altul şi aşteptau curioşi să audă o istorisire biblică. Îşi împreunau mâinile cu veneraţie, închideau ochii şi erau foarte cuminţi în timpul rugăciunii. Le plăcea în mod deosebit să cânte şi învăţau repede cântările noi. Unul dintre cântecele care le plăcea foarte mult vorbeşte despre sărbătoarea Crăciunului şi faptul că Domnul Isus S-a născut pentru a salva omenirea. A trebuit să li-l cânt doar de două ori şi l-au ştiut pe de rost:

O du fröhliche, o du selige,
gnadenbringende Weihnachtszeit.
Welt ging verloren, Christ ist geboren,
freue, freue dich o Christenheit.

Să nu uitaţi niciodată că Dumnezeu v-a dat şi vouă ochi, urechi, mâini şi picioare. El m-a învăţat să le folosesc pe toate cu îndrăzneală în slujba Lui. Îi mulţumesc mai ales pentru faptul că mi-a dăruit o viaţă nouă. Acum, în loc să scriu cărţi nefolositoare, adun copiii de pe străzi, îi mângâi şi încerc să-i ajut. Acesta nu este meritul meu, ci harul lui Dumnezeu.

– Dar nici măcar nu ne-ai spus cum te cheamă! îl întrerupem noi nerăbdători pe bărbat.

El zâmbeşte şi spune:

– Numele meu este *Johannes Falk*.

de Annegret PRACHT

Ilustrat de Alexander BASS

Johannes Daniel Falk (1768-1826) a fost teolog şi scriitor. El este considerat fondatorul lucrării de asistenţă socială pentru tineri.

Puiul de maimuță, care reușise să scape din cușca în care erau transportate animalele din Africa, se afla acum într-o pădure străină din Europa. Corbul Kolk l-a luat la el, pe Marele Molid. Cerbul, regele pădurii, i-a făcut puiului de maimuță oferta de a locui împreună cu ei, drept răsplată că îi salvase viața. Propunerea mărețului rege i s-a părut puiului de maimuță foarte atrăgătoare. A plecat cu regele și a făcut tot ce-i poruncea acesta...

Corbul KOLK

ȘI MICUL LUI PRIETEN FIPS

POVESTEA 12

Poveste-serial începută în nr. 1/06

de Werner LUTZ
Ilustrată de Iulia PRAVDOCHINA

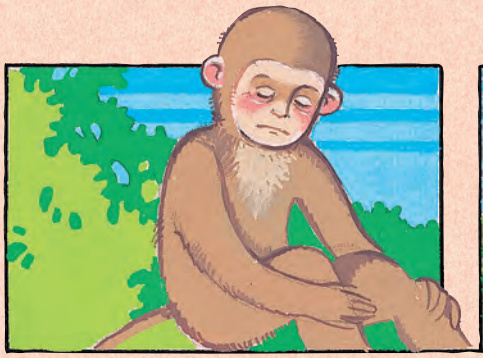

Ziua următoare a fost la fel ca cea anterioară. Fips a trebuit să muncească din nou. A adus de mâncare, a lustruit copite și coarne și a stat de pază...

Nu i-a mai rămas timp să culeagă căpșuni ca să-și potolească foamea. Îi era tare dor de corbul Kolk și de aripa lui, sub care avea voie să stea.

Maimuțica s-a gândit dacă nu cumva ar putea să plece pur și simplu de aici și să se întoarcă la Kolk, pe Marele Molid. De fapt, așa l-a sfătuit și Bobocica atunci când l-a vizitat și i-a adus de mâncare.

Pentru Fips conta foarte mult părerea corbului și nu știa dacă Kolk nu ar fi considerat acest lucru o dovadă de lașitate sau o fugă de greutățile vieții. Fips și-a ridicat privirea în sus.

Acolo, pe cer, l-a văzut pe prietenul lui drag. Era atât de sus, încât abia putea să-l vadă, atât de sus, încât nici Țeava Morții a Omului Verde nu l-ar fi putut lovi.

„Ce bine ar fi fost dacă aș fi fost corb”, s-a gândit mica maimuță. Kolk și-a schimbat direcția de zbor și a dispărut în spatele stâncilor.

Fips s-a întrebat ce putea să însemne acest lucru. Doar nu avea prietenul lui de gând să plece și să-l lase singur în această pădure înspăimântătoare. Nu, Kolk nu putea să facă așa ceva! Fips s-a uitat la cer toată după-amiaza.

Corbul însă nu s-a întors. Când s-a lăsat seara, familia regală a ieșit la plimbare. Fips a primit porunca să sară între coarnele cerbului și să stea de pază. Părea că avea să fie o plimbare pașnică.

Nimic nu dădea de bănuit în jur. Pe câmpie, animalele se zbenguiau și se jucau. Prințul moștenitor își făcea și el de cap, exersând sărituri și alergarea în galop.

Prințesa Piele-de-Catifea și regina s-au molipsit și au făcut și ele concurs cu prințul moștenitor.

Regele stătea maiestuos pe câmpia scăldată de razele lunii și adulmeca aerul din toate părțile. Deodată, la marginea pădurii a început o ceartă. Regele s-a îndreptat într-acolo ca să facă pace. Se pare că iepurii aveau o problemă.

Împingeau un iepuraș negru pe câmpia deasupra căreia zburau în cerc bufnița și huhurezul.

– Ce se întâmplă aici? a întrebat cerbul.

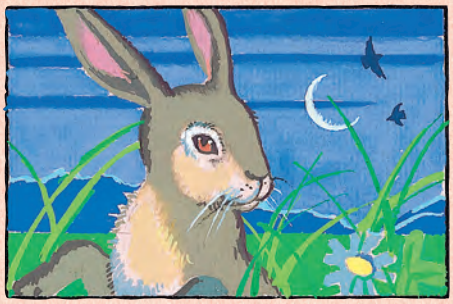

Abia atunci au observat iepurii că regele venise la ei.

– Plecăciune! a zis Iepurilă, care era cel mai mare dintre iepuri. Micuțul ăsta este handicapat.

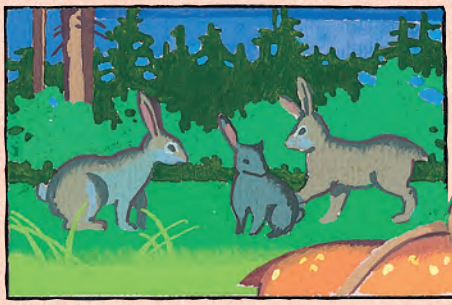

Are doar o ureche și este și negru pe deasupra. Așa ceva nu s-a mai văzut niciodată la noi, iepurii de câmp. Este o rușine! Noi suntem o rasă nobilă! El nu are voie să rămână în mijlocul nostru!

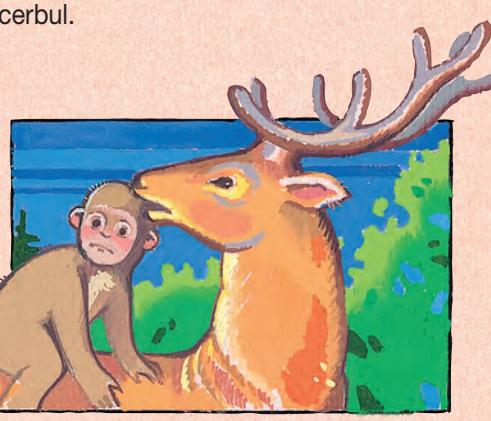

Regele și-a ridicat capul falnic deasupra iepurilor și a mugit atât de puternic, încât Fips și-a astupat urechile. Apoi a zis:

– Alungați-l repede pe câmp.

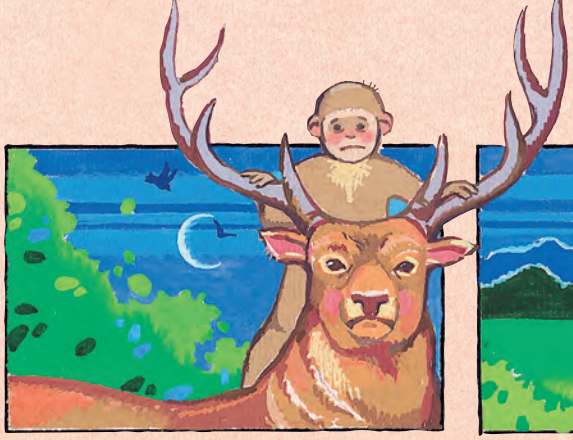

În pădurea mea există numai animale nobile și perfecte!

Iepurii nu reușeau să alunge iepurașul negru, deoarece se ținea tare cu lăbuțele de iarbă.

Atunci, regele l-a aruncat cu o lovitură puternică de copită prin aer direct pe câmp.

Fips a trebuit să fie martor la toate acestea, deoarece se afla între coarnele regelui. I s-a zbârlit blana pe el de frică. Nu mai voia să slujească acestui animal nicio clipă în plus, căci nu era rege, ci doar un cerb mare și puternic.

Cu o săritură lungă, Fips a sărit peste capul regelui și a luat-o la fugă peste câmpie.

– Ce faci? Cum îți permiți?! Asta se numește dezertare! Vei plăti pentru asta! Întoarce-te imediat înapoi!

Fips însă a ajuns la trunchiul aspru al unui stejar și s-a cățărat până în vârful lui.

Acolo s-a ascuns printre crengile dese. Când inima a început să-i bată din nou regulat, s-a gândit că cerbul nu putea să-i facă nimic aici sus.

El putea doar să mugească, dar nu să se și cațere. Inima i s-a umplut de bucurie. Fips s-a simțit din nou liber. Nu mai slujea unui prostănac, care nu avea deloc milă de animalele mici.

Luna a coborât spre răsărit în spatele copacilor. Căprioarele, cerbii și mistreții s-au întors pe rând în văgăunile lor.

Răpitorii și-au dus prada în vizuinile și cuiburile lor pentru a-și hrăni puii. Mica maimuță nu mai era un musafir în pădure.

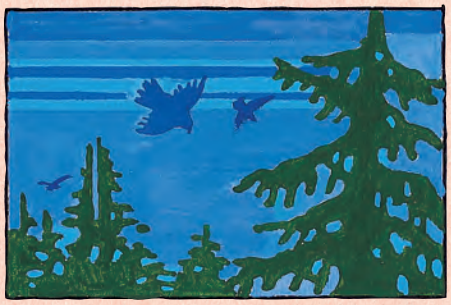

Știa că bufnițele erau periculoase acum. Pe ele nu le puteai auzi, iar dacă trecea vreuna în zbor, tot ce simțeai era doar o adiere rece.

Fips a pornit foarte prudent spre Marele Molid. Îi era atât de dor de bătrânul corb!

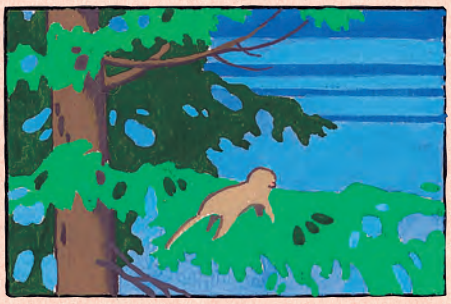

Uitându-se atent în toate părțile, maimuțica s-a cățărat din copac în copac, până când a ajuns la Marele Molid. Dintr-o săritură a ajuns pe una din crengile lui și s-a urcat până în vârf.

Pe Kolk însă nu l-a găsit acolo. Maimuțica a fost copleșită de frică. Corbul plecase deci într-adevăr! Fără să-și ia rămas bun! Fără un cuvânt de dragoste!

Fips era pierdut. Fără protecția corbului, răpitorii aveau să-l vâneze prin pădure, până aveau să-l prindă și să-l târască înaintea regelui mânios.

De îndată ce avea să se lumineze de zi, Fips trebuia să se ascundă, altfel uliul urma să-l culeagă de pe această creangă, ca pe un con de brad. Fips a adormit epuizat. A dormit adânc și fără vise.

Va urma

ÎNTREBĂRI

1. **Ce credea Fips despre părerea lui Kolk?**
2. **De ce nu i-a plăcut lui Fips ce a făcut regele? Tu cum te comporți cu cei care nu arată așa cum arăți tu?**
3. **Crezi că Fips a procedat corect, când a fugit de la cerb?**
4. **Ce atitudine ai tu față de prietenii tăi care se poartă urât și nedrept cu cei mai slabi decât ei? Mai rămâi prietenul lor?**

Biblia spune:

„Ochii Domnului sunt peste cei fără prihană și urechile Lui iau aminte la strigătele lor... Domnul își întoarce Fața împotriva celor răi. Când strigă cei fără prihană, Domnul aude și-i scapă din toate necazurile lor. Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit... Nici unul din cei ce se încred în El, nu este osândit.” (Psalmul 34:15-18+22)

IANUARIE

1	M
2	M
3	J
4	V
5	S
6	D
7	L
8	M
9	M
10	J
11	V
12	S
13	D
14	L
15	M
16	M
17	J
18	V
19	S
20	D
21	L
22	M
23	M
24	J
25	V
26	S
27	D
28	L
29	M
30	M
31	J

FEBRUARIE

1	V
2	S
3	D
4	L
5	M
6	M
7	J
8	V
9	S
10	D
11	L
12	M
13	M
14	J
15	V
16	S
17	D
18	L
19	M
20	M
21	J
22	V
23	S
24	D
25	L
26	M
27	M
28	J
29	V

MARTIE

1	S
2	D
3	L
4	M
5	M
6	J
7	V
8	S
9	D
10	L
11	M
12	M
13	J
14	V
15	S
16	D
17	L
18	M
19	M
20	J
21	V
22	S
23	D
24	L
25	M
26	M
27	J
28	V
29	S
30	D
31	L

APRILIE

1	M
2	M
3	J
4	V
5	S
6	D
7	L
8	M
9	M
10	J
11	V
12	S
13	D
14	L
15	M
16	M
17	J
18	V
19	S
20	D
21	L
22	M
23	M
24	J
25	V
26	S
27	D
28	L
29	M
30	M

MAI

1	J
2	V
3	S
4	D
5	L
6	M
7	M
8	J
9	V
10	S
11	D
12	L
13	M
14	M
15	J
16	V
17	S
18	D
19	L
20	M
21	M
22	J
23	V
24	S
25	D
26	L
27	M
28	M
29	J
30	V
31	S

IUNIE

1	D
2	L
3	M
4	M
5	J
6	V
7	S
8	D
9	L
10	M
11	M
12	J
13	V
14	S
15	D
16	L
17	M
18	M
19	J
20	V
21	S
22	D
23	L
24	M
25	M
26	J
27	V
28	S
29	D
30	L

Ilustrat de Elena MICULA

Revista creștină **FELINARUL COPIILOR**

CALENDAR 2008

IULIE

1	M
2	M
3	J
4	V
5	S
6	D
7	L
8	M
9	M
10	J
11	V
12	S
13	D
14	L
15	M
16	M
17	J
18	V
19	S
20	D
21	L
22	M
23	M
24	J
25	V
26	S
27	D
28	L
29	M
30	M
31	J

AUGUST

1	V
2	S
3	D
4	L
5	M
6	M
7	J
8	V
9	S
10	D
11	L
12	M
13	M
14	J
15	V
16	S
17	D
18	L
19	M
20	M
21	J
22	V
23	S
24	D
25	L
26	M
27	M
28	J
29	V
30	S
31	D

SEPTEMBRIE

1	L
2	M
3	M
4	J
5	V
6	S
7	D
8	L
9	M
10	M
11	J
12	V
13	S
14	D
15	L
16	M
17	M
18	J
19	V
20	S
21	D
22	L
23	M
24	M
25	J
26	V
27	S
28	D
29	L
30	M

OCTOMBRIE

1	M
2	J
3	V
4	S
5	D
6	L
7	M
8	M
9	J
10	V
11	S
12	D
13	L
14	M
15	M
16	J
17	V
18	S
19	D
20	L
21	M
22	M
23	J
24	V
25	S
26	D
27	L
28	M
29	M
30	J
31	V

NOIEMBRIE

1	S
2	D
3	L
4	M
5	M
6	J
7	V
8	S
9	D
10	L
11	M
12	M
13	J
14	V
15	S
16	D
17	L
18	M
19	M
20	J
21	V
22	S
23	D
24	L
25	M
26	M
27	J
28	V
29	S
30	D

DECEMBRIE

1	L
2	M
3	M
4	J
5	V
6	S
7	D
8	L
9	M
10	M
11	J
12	V
13	S
14	D
15	L
16	M
17	M
18	J
19	V
20	S
21	D
22	L
23	M
24	M
25	J
26	V
27	S
28	D
29	L
30	M
31	M

© Asociația
LUMINA LUMII

URUGUAY

Țara unde ziua de Crăciun este numită „Ziua Familiei”

Ziua Familiei

Uruguay este penultima țară, ca mărime, din America de Sud și se află între Brazilia și Argentina. Plajele frumoase și clima temperată îi atrag pe turiștii din alte țări ale Americii de Sud și din Statele Unite.

Majoritatea locuitorilor din Uruguay sunt urmașii coloniștilor din Spania și Italia. La începutul secolului al XX-lea, ei au întors spatele Bisericii Romano-Catolice. Pentru mulți Dumnezeu a încetat să mai existe. Oamenii au devenit agnostici. Chiar și ziua de Crăciun și-a pierdut denumirea inițială și acum este numită „Ziua Familiei”. Oamenii din Uruguay au considerat că o educație bună, un venit bun și o pensie bună sunt mai importante decât Dumnezeu. Aproape fiecare copil merge la școală, iar mulți se înscriu mai târziu și la universitate. Tinerii sunt siguri că în marile orașe vor putea să câștige mai mulți bani decât în agricultură. Între timp însă, oamenii au început să înțeleagă că toate aceste lucruri nu pot să umple golul din sufletul lor.

Astăzi, aproape în fiecare oraș există biserici creștine. Creștinii vor să vorbească despre credința

lor și să le spună oamenilor despre Isus. Pe lângă creștinism, există foarte multe alte religii care vor să-i câștige pe uruguayeni de partea lor.

Dumnezeu ascultă rugăciunile

Gonzalo avea doisprezece ani când un grup de creștini a organizat o conferință într-un cort, nu departe de casa lui. După ce l-a ascultat pe evanghelist predicând, Gonzalo a înțeles că trebuie să-L roage pe Domnul Isus să-i ierte păcatele. În următorii doi ani, Gonzalo a frecventat întâlnirile unui grup creștin de tineret. A vrut să afle cât mai multe despre Dumnezeu, despre Isus Cristos și despre Biblie.

Tatăl lui Gonzalo făcea parte dintr-un alt grup religios, care practica un fel de vrăjitorie, numită Macumba. Într-o zi, tatăl lui s-a răstit la el:

– Să nu te mai duci la biserica aia!

Gonzalo a trebuit să asculte de tatăl lui, chiar dacă nu-i plăcea s-o facă. Băieții din grup s-au rugat pentru Gonzalo. Trei săptămâni mai târziu, tatăl lui și-a schimbat dintr-odată părerea. Băieții au fost foarte bucuroși, pentru că Dumnezeu le ascultase atât de repede rugăciunile.

Ziua de naștere

Ana, o studentă la una din universitățile din orașul Montevideo, s-a gândit cum ar putea să le vorbească prietenilor ei despre dragostea lui Dumnezeu. I-a venit ideea să-i invite la ziua ei de naștere. Toți au acceptat invitația! Spre sfârșit, Ana le-a povestit cum a devenit creștină. Curând, și alți tineri creștini au urmat exemplul Anei.

Cărți creștine

– Știi doar că este interzis prin lege să vorbești despre Dumnezeu la școală sau la universitate. Cum aș putea să le spun prietenilor mei de la școală despre Domnul Isus? l-a întrebat Maria pe tatăl ei, care era pastor într-o mică biserică de la țară din Uruguay.

– Am o idee, răspunse tatăl. Carlos ar trebui să vină curând la noi cu mașina CLC-ului (Cruciada Literaturii Creștine) și sunt sigur că poate să ne ajute.

La fiecare două luni, Carlos vizita bisericile și grupurile mici de creștini, care erau răspândite în toată țara. Creștinii se bucurau de venirea lui și așteptau întotdeauna cu nerăbdare să cumpere cărți creștine de la el.

Când a auzit de dorința Mariei, Carlos a venit cu o propunere.

– Uite aici câteva creioane și pixuri! Pe fiecare este scris câte un verset biblic. Ia-le cu tine la școală și dăruiește-le prietenilor tăi. Noi ne vom ruga ca Dumnezeu să le vorbească prietenilor tăi și familiilor lor prin Cuvântul Său. Poate că mai târziu vor dori să vorbească cu tine despre Dumnezeu.

Educația, banii și o pensie bună nu pot să umple golul din viața oamenilor. Ei trebuie să-I facă loc în viața lor lui Dumnezeu. Mii de oamenii s-au îndreptat spre vrăjitorie și spiritism. Alții aleg învățăturile New Age, ale Martorilor lui Iehova sau ale mormonilor.

Acești oameni nu știu că golul din viețile lor poate fi umplut cu adevărat numai de Domnul Isus.

de Daphne SPRAGGETT

Poți să te rogi pentru Uruguay:

Doamne Isuse!

1. Ajută-i pe creștini să găsească moduri noi și interesante prin care să le poată povesti oamenilor despre credința lor în Tine.
2. Ajută-i pe tinerii creștini să-i poată învăța pe cei de-o vârstă cu ei să Te urmeze.
3. Mulți oameni sunt nemulțumiți de golul din viața lor. Fă-i să-și dea seama că Tu ești „Calea, Adevărul și Viața”.
4. Fii alături de echipele de evanghelizare din Brazilia și Argentina, care le vorbesc uruguayenilor despre Tine.
5. Arată-le oamenilor din Uruguay care se ocupă cu spiritismul și cu vrăjitoria că aceste lucruri nu sunt bune și că vin de la Diavol.
6. Prin cărți creștine și broșuri, arată-le oamenilor că numai Tu le poți da cu adevărat bucurie și pace.
7. Ajută ca emisiunile creștine de la radio să-i conducă pe oameni la o viață nouă împreună cu Tine.

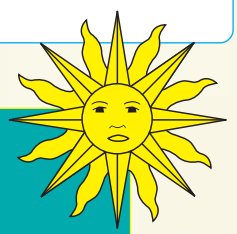

Știai că...

... deși Uruguay este penultima țară ca mărime din America de Sud, este una dintre țările cu cel mai ridicat nivel de trai de pe continentul sud-american?

Ilustrat de Elena MIHAILOVA-RODINA

ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAȚILOR

Pe drumul care duce, în urcuș,
Înspre Ierusalim, Cetatea Sfântă,
Venea călare pe un măgăruș,
Întâmpinat de omenire multă,

Ce-I pregătea original covor
Din ramuri și veșminte-n sărbătoare.
Iar din mulțimea mare de popor
I se cântau întruna osanale:

„În veci să fie binecuvântat
Cel ce-n al Domnului Sfânt Nume vine!
El este noul nostru Împărat.
Să ne-nchinăm precum I se cuvine!”

***

O Doamne, intră-n inimioara mea
Ca și-altădată în Cetatea Sfântă!
Și curățește-o spre a-Ți putea cânta
Cum îți cântase omenirea multă:

„În veci să fie binecuvântat
Cel ce-n al Domnului Sfânt Nume vine!”
Tu-mi ești de azi al inimii-mpărat
Și mă închin precum Ți se cuvine...

Iar în Cetatea Veșnică, ce-o fi
În strălucirea slavei Tale sfinte,
Cu străzi de aur, ziduri străvezii,
Cu temeliile din pietre scumpe,

Cu porțile ca cele de cristal
Ce-s ridicate pentru Împăratul;
Cu El și eu, ca un mărgăritar,
Intra-voi, să-I admir pe veci „Palatul”.

de Petrică PLEȘA
(Poezie inspirată din Matei 21:1-9 și Apocalipsa 21:10-14, 18-21)

Ilustrat de Irina POMERANȚEVA

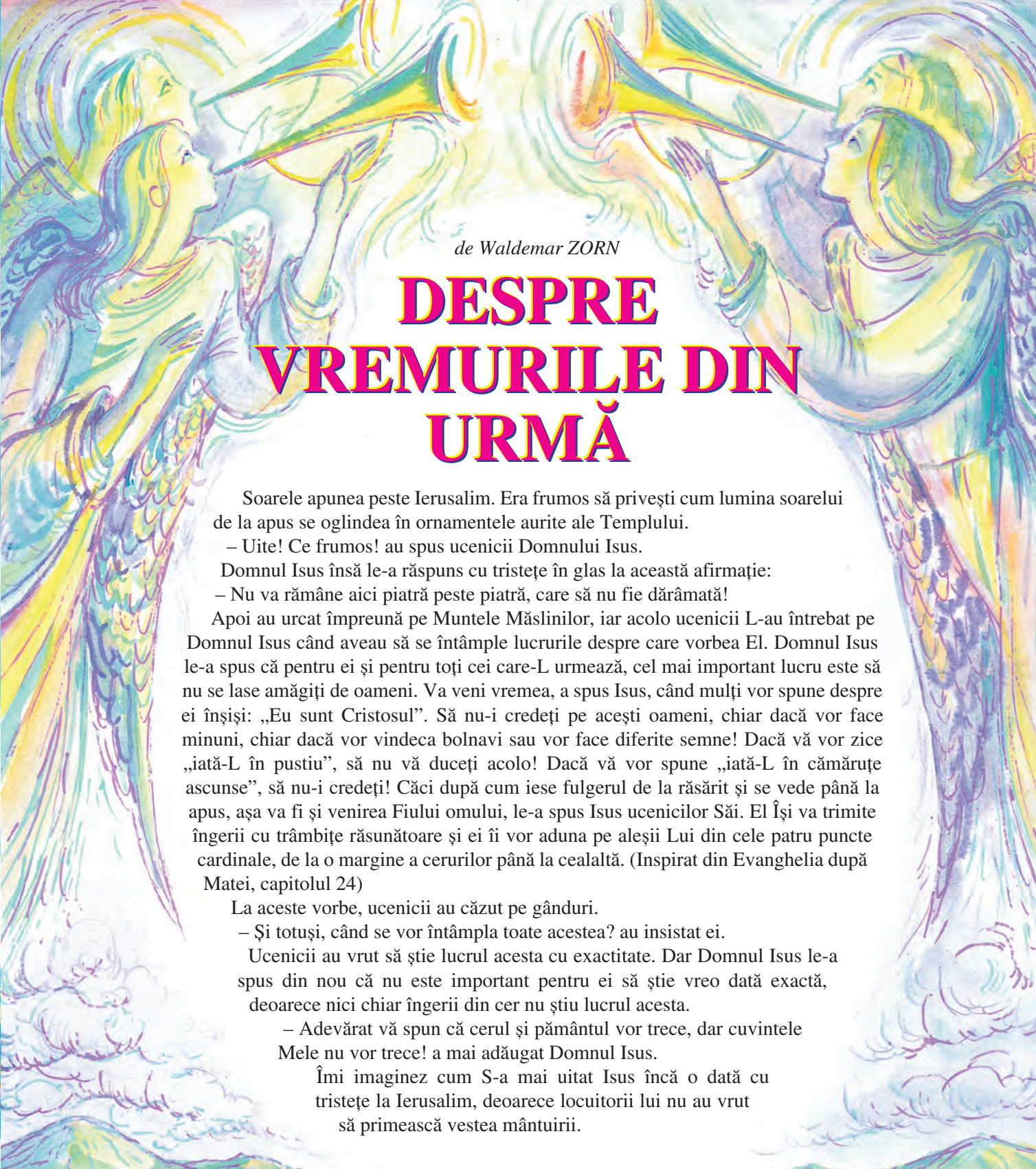

de Waldemar ZORN

DESPRE VREMURILE DIN URMĂ

Soarele apunea peste Ierusalim. Era frumos să priveşti cum lumina soarelui de la apus se oglindea în ornamentele aurite ale Templului.

– Uite! Ce frumos! au spus ucenicii Domnului Isus.

Domnul Isus însă le-a răspuns cu tristeţe în glas la această afirmaţie:

– Nu va rămâne aici piatră peste piatră, care să nu fie dărâmată!

Apoi au urcat împreună pe Muntele Măslinilor, iar acolo ucenicii L-au întrebat pe Domnul Isus când aveau să se întâmple lucrurile despre care vorbea El. Domnul Isus le-a spus că pentru ei şi pentru toţi cei care-L urmează, cel mai important lucru este să nu se lase amăgiţi de oameni. Va veni vremea, a spus Isus, când mulţi vor spune despre ei înşişi: „Eu sunt Cristosul". Să nu-i credeţi pe aceşti oameni, chiar dacă vor face minuni, chiar dacă vor vindeca bolnavi sau vor face diferite semne! Dacă vă vor zice „iată-L în pustiu", să nu vă duceţi acolo! Dacă vă vor spune „iată-L în cămăruţe ascunse", să nu-i credeţi! Căci după cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului omului, le-a spus Isus ucenicilor Săi. El Îşi va trimite îngerii cu trâmbiţe răsunătoare şi ei îi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru puncte cardinale, de la o margine a cerurilor până la cealaltă. (Inspirat din Evanghelia după Matei, capitolul 24)

La aceste vorbe, ucenicii au căzut pe gânduri.

– Şi totuşi, când se vor întâmpla toate acestea? au insistat ei.

Ucenicii au vrut să ştie lucrul acesta cu exactitate. Dar Domnul Isus le-a spus din nou că nu este important pentru ei să ştie vreo dată exactă, deoarece nici chiar îngerii din cer nu ştiu lucrul acesta.

– Adevărat vă spun că cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece! a mai adăugat Domnul Isus.

Îmi imaginez cum S-a mai uitat Isus încă o dată cu tristeţe la Ierusalim, deoarece locuitorii lui nu au vrut să primească vestea mântuirii.

Ilustrat de Larisa GOROŞCO

ISUS CRISTOS VINE IAR!

În Sfânta Scriptură există foarte multe texte profetice. În total sunt peste patru sute. Există profeții despre locul unde trebuia să se nască Isus Cristos, despre ce avea să facă și să spună El, despre minunile pe care urma să le facă și chiar despre modul cum avea să moară. Există profeții și despre învierea Lui dintre cei morți, însă cele mai multe profeții vorbesc despre a doua Sa venire, despre biruința Sa asupra puterii celui rău și despre începutul Împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Aceste profeții vorbesc și despre faptul că Domnul Isus ne va lua pe toți la El în cer și despre părtășia veșnică a lui Dumnezeu cu toți cei care-L iubesc pe Isus Cristos și care L-au primit ca Mântuitor al lor.

Cu mult înainte ca Isus să Se nască în Betleem, au existat mulți oameni care au așteptat venirea Lui cu nerăbdare. Ei și-au pus toate speranțele în venirea Domnului Isus și au crezut că El va fi cel care îi va elibera. Contrar așteptărilor lor, El S-a născut într-un grajd sărăcăcios și a crescut în familia unui simplu tâmplar. De mic copil era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El. A devenit apoi un rabin (învățător iudeu) foarte cunoscut, care a vorbit mult despre iertarea păcatelor, despre mântuire și viața veșnică. A fost răstignit pe o cruce și a murit la vârsta de 33 de ani. Acum știm cu toții că nu a murit din cauza păcatelor Sale, ci a murit pentru vina mea și pentru vina ta.

Oamenii, care au crezut ceea ce a spus El și au așteptat cu nerăbdare să se împlinească toate profețiile Scripturii, au fost dezamăgiți de faptul că nu s-au împlinit toate până la moartea lui Isus. Ei nu știau că unele dintre ele aveau să se împlinească abia după 3 zile, când Domnul Isus avea să învieze și să se înalțe apoi din nou la cer. Alte prorocii despre Isus urmau să se împlinească abia după o lungă perioadă de așteptare.

Noi trăim acum într-o vreme în care întreaga omenire – conștient sau inconștient – așteaptă ca Domnul Isus să revină. Atunci când va reveni Isus, puterea celui rău și forța păcatului vor lua sfârșit. Biblia spune că Dumnezeu îi va răsplăti cu bucurie pe toți oamenii care-L iubesc pe Domnul Isus și care așteaptă venirea Lui. Noi nu trebuie să ne temem de „sfârșitul lumii”, așa cum îl numesc oamenii, deoarece noi nu așteptăm altceva decât sfârșitul întunericului și începutul unei Împărății, în care domnește lumina și în care vom fi veșnic împreună cu Isus Cristos. Toate aceste lucruri ni le-a promis Însuși Domnul Isus. El a spus: „Acum sunteți plini de întristare; dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura și nimeni nu vă va răpi bucuria” (Ioan 16:22).

de Waldemar ZORN

Ilustrat de Ina COZINA

Rugăciune

Doamne Isuse, mulțumesc că ne-ai promis că vei reveni și că ne vei lua la Tine. Chiar dacă nu știu când se va întâmpla acest lucru, ajută-mă să fiu întotdeauna gata și să aștept venirea Ta cu nerăbdare. Mulțumesc pentru bucuria minunată care ne așteaptă atunci când Te vom vedea. Amin.

Gemenii se înțelegeau bine de obicei, însă astăzi nu erau deloc de acord unul cu celălalt. Matei și Timotei veniseră acasă de la școală, iar pe drum se certaseră tot timpul. Au apărut amândoi în fața mamei lor, cu fețele îmbujorate.

– Ascultă-mă cu atenție, mami! strigă Matei. Ar fi mai bine ca învățătorul nostru să nu mai spună nimic, dacă oricum nu crede ceea ce spune!

– Tu mai bine să taci! țipă Timo. Nici tu nu poți să demonstrezi tot ce spui. Mama îi privi uimită pe cei doi certăreți.

– Terminați cu cearta! Spălați-vă pe mâini și haideți la masă. Povestiți-mi apoi și mie ce s-a întâmplat.

Mama își dădu seama că era greu să-i liniștească pe cei doi băieți. Abia au terminat de mâncat și cearta a început din nou.

În întâmpinarea Domnului

de Ruth FREY

– Mami, poți să-ți imaginezi că oamenii pot zbura pur și simplu prin aer, fără să aibă aripi sau fără să stea într-un avion? strigă Timo uitându-se cu ochi strălucitori la mama lui, care tocmai se întorcea din bucătărie.

– Nu, zise mama zâmbind, nu pot să-mi imaginez așa ceva.

– Vezi, Matei! Nici mama nu-și poate imagina așa ceva.

Matei sări atunci de pe scaun.

– Dar, mami! Dacă scrie în Biblie, atunci trebuie să fie adevărat. Dumnezeu nu poate să mintă!

Mama întrebă atunci mult mai atentă:

– Spuneți-mi, despre ce este vorba, de fapt?

Timo încercă să-i explice mamei, dar Matei i-o luă înainte.

– Stai să-ți spun eu, mami! Învățătorul nostru ne-a spus că Domnul Isus va reveni în curând. Atunci se va auzi sunetul puternic al unei trâmbițe și se va auzi un strigăt tare. Toți cei care sunt ai Domnului Isus și care au murit crezând în El vor ieși din morminte, iar toți cei care sunt ai Domnului Isus și care vor mai fi în viață, vor fi transformați într-o clipă. Învățătorul nostru a citit asta din Biblie și tot ce este în Biblie este adevărat, nu-i așa?

Matei se opri puțin ca să tragă aer în piept, iar Timo profită de această întrerupere.

– Mami, cum se poate așa ceva? Pot să înțeleg că oamenii se ridică în aer cu avionul, dar așa fără vreun ajutor... cum

este posibil? Cum pot să ajungă la Domnul Isus numai cei care sunt ai Lui? Cum se poate întâmpla așa ceva? Învățătorul nostru a mai citit și că din două femei care vor lucra împreună, una va continua să muncească, iar cealaltă va dispărea brusc. Ar fi trebuit să fii acolo să auzi cum au comentat toți din clasă! Nu se poate așa ceva! Cum se va întâmpla? Chiar și învățătorul a spus că nici el nu poate să-și imagineze cum se vor întâmpla aceste lucruri. Ce-i drept, este scris în Biblie, dar nimănui nu i s-a întâmplat așa ceva până acum.

Matei continuă:

– Tocmai asta este, mami! Învățătorul nu trebuie să ne spună ceva ce nu crede nici măcar el. Ar putea să ne citească din Biblie și atât. Fiecare trebuie să creadă pentru el, nu-i așa?

– Dacă ați terminat, aș vrea să vă explic eu acum ceva. Vedeți voi, copiii mei, noi, oamenii, nu ne putem imagina tot ce face Dumnezeu. El este nesfârșit de mare. El ne spune prin Cuvântul Său care sunt intențiile Lui. Noi nu înțelegem toate minunile pe care le face El. Oamenii nu au putut să priceapă că Domnul Isus a fost Fiul lui Dumnezeu. Nici noi nu putem înțelege marea minune pe care Domnul Isus o face tot mereu, când cheamă băieți și fete, bărbați și femei, le iartă păcatele și le înnoiește inimile.

Gemenii se uitară surprinși unul la altul. Amândoi trăiseră deja această experiență, dar nu meditaseră niciodată asupra ei. Era adevărat că nici ei nu puteau să înțeleagă. Mama zise mai departe:

– Nici eu nu pot să pricep cum se vor întâmpla toate aceste lucruri scrise în Biblie. Însă Dumnezeu îi cunoaște pe toți cei care sunt ai Lui și numai pe aceia îi va lua la El. Imaginați-vă acum că aș avea o grămadă mare de rumeguș și că în acest rumeguș aș amesteca multe bucățele de fier. Dacă iau un magnet și îl plimb deasupra grămezii, va fi atras rumegușul de magnet?

– Nu, mami, nu rumegușul, ci fierul.

– Înțelegeți acum? Fierul nici măcar nu se poate vedea în grămada de rumeguș. La fel de puțin se poate recunoaște din afară cine este al Domnului Isus și cine nu. Numai Dumnezeu știe acest lucru. Toți cei care sunt ai lui Dumnezeu vor fi ridicați la cer la o singură chemare, ca să iasă în întâmpinarea Domnului.

Doar când vom trăi aceste lucruri le vom înțelege. Acum este important să ne încredem în Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este scris. Hai să ne bucurăm că Domnul Isus va veni în curând!

Ilustrat de Victoria DUNAIEVA

ȘTIAI CĂ...

... boul-de-mare se uită mereu în sus?

Boul-de-mare (*uranoscopus scaber*) este un pește care trăiește în plancton. El are un corp alungit și solzi foarte mici. Acest pește se uită mereu în sus, deoarece are ochii în partea superioară a capului. Ascuns în mâlul nisipos de pe fundul mării, boul-de-mare pândește peștii mici, pe care-i amețește cu un mic șoc electric. Pentru aceasta are niște organe speciale așezate pe cap, în spatele ochilor.

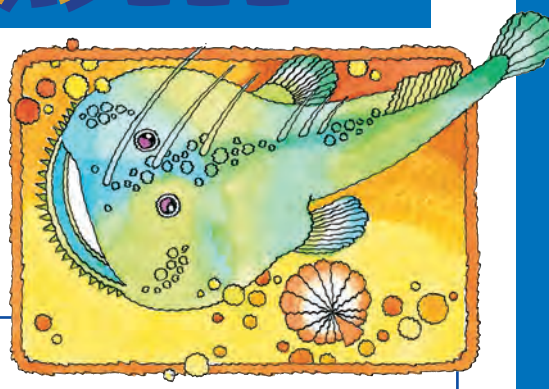

... mangustele se uită mereu spre cer?

Mangustele (*suricata suricatta*) sunt niște rozătoare care trăiesc în stepă. Pot fi văzute adesea stând încremenite la intrarea în vizuina lor. Asemenea unor coloane sau statui, vedem mangustele stând pe lăbuțele din spate și observând cerul. De îndată ce pe cer apare un uliu sau un vultur, se aude un fluierat de avertizare și „statuile" dispar imediat în vizuinile lor subterane.

... mama și puiul de focă (din familia focilor cu urechi – *otariidae*) se recunosc după glas?

La numai câteva zile după nașterea puiului de focă, mama lui îl lasă singur și pleacă să înoate timp de una-două săptămâni în ocean, ca să vâneze. Înainte de asta, pe parcursul mai multor zile, ea se ocupă de puiul ei, pentru a-l învăța s-o recunoască după glas. Cât timp nu este sigură de succesul strădaniilor ei, mama își amână plecarea în ocean. Este foarte important ca puiul ei s-o recunoască, căci dacă nu distinge glasul mamei lui de cel al rudelor sale și dacă nu poate să răspundă la glasul mamei, este posibil să moară de foame.

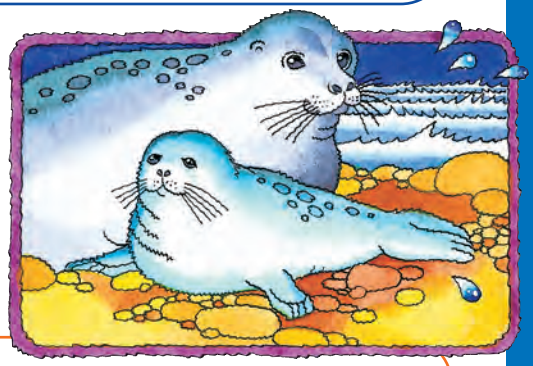

... nu toate păsările călătoare folosesc același traseu pentru a se întoarce primăvara în patria lor?

De exemplu, ploierul auriu american (*pluvialis apricaria*) pornește din Alaska și nordul Canadei, zburând spre sud peste Atlantic, pentru a ierna în America de Sud. Când se întoarce primăvara, folosește un alt traseu. Atunci, el zboară aproape tot timpul deasupra uscatului, spre nord.

... masculul pinguinului imperial este considerat un tată dedicat?

Deoarece femela, după ce a depus oul, se întoarce în ocean, masculul este cel care clocește oul. El pune oul pe labele sale și îl ține tot timpul sub burta lui caldă. Nouă săptămâni pinguinul imperial nu mănâncă nimic. Pentru ca ouăle să nu se răcească, mii de masculi se adună pe gheață și formează un grup compact, înghesuindu-se strâns unul în altul și stând nemișcați unii lângă alții.

Ilustrat de Iulia PRAVDOCHINA

PAȘI ÎN NOAPTE

de Patricia St. John

Stăpânul a plecat într-o călătorie și nimeni nu știa exact unde și de ce. Slujitorii erau extrem de tulburați și aveau multe de discutat pe tema aceasta.

Stăpânul era tânăr și necăsătorit, de aceea unii se gândeau că a plecat să-și caute o nevastă. Alții erau convinși că a plecat într-o călătorie de afaceri, poate chiar peste hotare. Dar un lucru era sigur: stăpânul urma să lipsească destul de mult. Îi dăduse administratorului indicații precise pentru tunsul oilor și pentru strânsul recoltei, deci, în mod evident, plănuia să fie plecat toată vara. Cu viticultorul discutase chiar și despre repararea presei de struguri și despre depozitarea butoaielor, lucruri care se reglau, de obicei, toamna. Prin urmare, avea să se întoarcă cel mai devreme la începutul toamnei. Și personalul din casă primise indicații precise. Fiecare știa ce avea de făcut și trebuia să-și continue treaba, întocmai ca în prezența stăpânului.

Stăpânul a plecat în călătorie într-o dimineață frumoasă de primăvară și a promis că se va întoarce curând. Slujitorii l-au urmărit cu privirea și au văzut cum a traversat valea călare, dar în inimă aveau sentimente amestecate. Era un stăpân simpatic și drept pe care îl respectau profund. Însă stăpânul punea mare preț pe lucrul făcut temeinic și rapid, așa că unii dintre ei se bucurau că puteau în sfârșit să lucreze ceva mai lejer.

Chiar și administratorului îi plăcea să lenevească atunci când stăpânul nu era acasă și nu se prea interesa de cum munceau ceilalți. Așa că slujitorii s-au întors la munca lor mult mai încet decât de obicei.

Un singur slujitor a urmărit cu lacrimi în ochi statura înaltă și puternică a stăpânului, până când chiparoșii falnici au ascuns-o de privirea lui. Fidelis se născuse sclav și crescuse la un stăpân aspru. Acesta îl punea să muncească de dimineața devreme până noaptea târziu și adesea poruncea să fie biciuit îngrozitor. Din lipsa hranei, a fost chiar la un pas să moară de foame. Într-o zi însă, în casa unde slujea Fidelis intrase actualul lui stăpân, ca să încheie o afacere, și îl văzuse pe băiatul cu trupul însemnat de cicatrici și cu ochii plini de groază. Fidelis nu a uitat niciodată cum l-a privit atunci musafirul în ochi, cu un amestec de milă și mânie. S-a oferit imediat să-l cumpere pe băiat și a plătit un preț fantastic pentru eliberarea lui. Deoarece Fidelis era tânăr și arăta bine, fusese cotat drept un sclav prețios. Apoi noul stăpân l-a urcat cu grijă pe tânărul sclav pe calul lui, l-a încurajat și l-a consolat. Cât de recunoscător i-a fost Fidelis acestui bărbat care-l salvase. Odată cu trecerea anilor, dragostea lui pentru noul stăpân a crescut și mai mult. Trebuia să facă o muncă pe care unii o considerau ca fiind munca de jos. El trebuia să mătură curțile, să dea hrană câinilor de pază, iar de dormit, dormea lângă poarta cea mare, ca să se trezească imediat dacă veneau călători în timpul nopții. Fidelis muncea din dragoste pentru stăpânul lui și nu exista altă bucurie mai mare pentru el, decât să-l slujească și să se afle în apropierea lui. De aceea Fidelis era un om fericit.

Acum, stăpânul plecase în călătorie! Dar el tot mai putea să-l slujească. Timpul avea să treacă mai repede, dacă avea să muncească din greu. Când avea să se întoarcă stăpânul, Fidelis dorea ca el să găsească curțile strălucind de curățenie și câinii îngrijiți și vigilenți. Fidelis și-a suflecat mânecile de la cămașă și s-a pus cu atâta avânt pe treabă, încât bucătăreasa a izbucnit în râs.

– Ia uitați-vă la băiatul acesta! zise ea. Ai putea crede că stăpânul s-ar întoarce la noapte.

Timpul a trecut într-adevăr ca în zbor. Oile au fost tunse, recolta a fost strânsă de pe câmp și vinul a fost tras în butoaie. Vara aproape trecuse, iar Fidelis făcea adesea plimbări lungi în josul văii. Se putea oricând ca stăpânul... În mod sigur avea să se întoarcă curând! În zilele acelea Fidelis nu zăbovea prea mult timp în camerele slujitorilor. Acolo oamenii nu făceau decât să se certe, să fie nemulțumiți și trăncăneau despre câștigurile enorme pe care administratorul și le vârâse în buzunar în absența stăpânului. Oamenii îl vedeau rar pe administrator după încetarea lucrului și se vorbea că acesta s-ar fi mutat în locuința stăpânului, unde-și ospăta prietenii cu vinul vechi al acestuia.

Cu timpul, frunzele plopilor au început să se îngălbenească și a căzut prima ploaie peste țarina pustie, dar stăpânul tot nu a venit. Atunci au început zvonurile. Unii afirmau că ar fi plecat peste ocean și că niciun om cu înțelepciune nu

ar pleca pe mare acum toamna, când furtunile făceau ca valurile să fie uriaşe. Alţii spuneau că ar fi fost atacat de tâlhari la drumul mare. Astfel, speranţa ca stăpânul să se întoarcă pierea încetul cu încetul. S-a tras repede concluzia că stăpânul nu avea să se întoarcă înainte de sosirea primăverii – dacă avea să se mai întoarcă vreodată.

Acum, după ce via fusese culeasă şi vinul fermenta în butoaie, lucrătorii din vie erau leneşi şi mai tot timpul beţi. Fiecare făcea ce voia şi muncea pentru propriul buzunar. Numai Fidelis se gândea la stăpânul lui şi muncea cu dragoste.

Într-o zi a venit o veste care i-a făcut pe toţi să-şi ciulească urechile. Administratorul i-a invitat pe toţi slujitorii la un ospăţ în sala cea mare. Trebuia sărbătorit ceva. Nimeni nu ştia ce, dar se presupunea că aveau să afle curând.

„Poate că ne va anunţa întoarcerea stăpânului!" se gândi Fidelis, aşa că s-a dus plin de speranţă la ospăţ.

A văzut cu uimire o masă plină cu bucate. Fuseseră tăiate două oi ale stăpânului, care apoi fuseseră gătite, iar grămezile de dulciuri proveneau în mod sigur tot din cămara stăpânului. În clipa aceea, administratorul s-a ridicat în picioare şi a lovit cu pumnul în masă. În liniştea deplină care s-a lăsat, a anunţat că ar fi primit vestea că stăpânul a murit şi prin acest ospăţ el devenea noul stăpân. Apoi i-a invitat pe toţi să-l sărbătorească drept noul stăpân şi să-l slujească aşa cum îl slujiseră în trecut pe vechiul stăpân.

Cât de mult s-a bucurat Fidelis că se afla la capătul mesei printre sclavii cei mai neînsemnaţi.

Aşa nu a observat nimeni când s-a strecurat afară. A alergat la micul lui pat de paie de la poarta cea mare şi a plâns, până când nu a mai avut lacrimi. Câinii mari de pază i-au simţit tristeţea şi au venit să-i lingă lacrimile. Aceasta l-a mângâiat. Cu cât timpul înainta mai mult în noapte, cu atât gălăgia din sala cea mare creştea tot mai mult. Slujitorii goleau sticlele de vin una după alta. Fidelis însă zăcea pe pământ şi se gândea la ce ar fi trebuit să facă mai departe. Să jure credinţă altcuiva decât stăpânului său iubit? Nu, aceasta nu avea s-o facă niciodată!

Deodată, câinele de lângă el şi-a încordat toţi muşchii, iar cel de la picioarele lui şi-a ridicat capul, mârâind. Fidelis s-a ridicat în picioare şi a ciulit urechile, dar nu a auzit nimic, în afară de ţipetele şi râsetele slujitorilor beţi din sala mare.

Apoi câinii au început să latre înnebuniţi şi s-au năpustit spre poartă. Fidelis i-a prins de zgardă şi a încercat să-i ţină în frâu, dar nu a avut destulă putere. Câinii auziseră pasul ferm, pe care-l cunoşteau prea bine. Au pornit în goană în lumina lunii şi în clipa următoare erau lângă acea persoană înaltă, care venise cu un cal. Fidelis a ştiut atunci imediat cine venise. A alergat cât l-au ţinut picioarele şi s-a oprit în faţa stăpânului său. L-a privit în tăcere, cu inima prea plină ca să mai poată vorbi.

– Culcat! Culcat! le porunci stăpânul câinilor.

Câinii s-au liniştit, dând puternic din coadă. Apoi stăpânul a privit faţa scăldată de lacrimi a băiatului şi a observat că ceva nu era în regulă.

– Cum se face, Fidelis, întrebă el prietenos, că numai tu îmi urezi bun venit acasă? Și de unde vine gălăgia aceasta? Și de ce este aprinsă lumina în sala mare? Unde sunt ceilalți slujitori?

– Sunt la ospăț, stăpâne, șopti Fidelis. Au presupus că ai murit. – Și băiatul a căzut în genunchi înaintea stăpânului său, ascunzându-și fața în mâini.

Glasul stăpânului răsună trist și grav, când îl întrebă pe Fidelis:

– Cum se face, băiete, că numai tu nu ești la ospăț?

Băiatul prinse atunci curaj.

– Nu ai plătit tu prețul acela uriaș pentru mine, stăpâne, și m-ai făcut slujitorul tău? Și nu ai promis că te vei întoarce? Cum aș fi putut atunci să jur credință altui stăpân? Nu sunt eu al tău, stăpâne? Nu sunt eu slujitorul tău pentru totdeauna?

Fidelis a crezut că unul dintre câini și-a pus botul pe capul lui, dar apoi a observat că pe capul lui se odihnea mâna stăpânului.

– Nu mai ești slujitor, Fidelis, ci pentru totdeauna fiul meu, zise stăpânul. Vino, să intrăm în casă!

Trducere din limba germană

Ilustrat de Ina COZINA

Isus a spus:

„Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.” (Ioan 14:3)

„De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.” (Matei 24:44)

UN CRĂCIUN BINECUVÂNTAT!

Cătălina BUTNARIU, jud. Timiș

Adriana CÎRCIU, jud. Suceava

Lidia BUJANCĂ, jud. Arad

Anatolie PROCOPENCO, Rep. Moldova

Răduța MITRIC, jud. Suceava

Lidia-Denisa CIORNEI, jud. Suceava

Rahela NEGRII, jud. Arad

Trimite-ne scrisoarea ta pe adresa noastră:
Asociatia LUMINA LUMII
OP 1 / CP 68
550 179 Sibiu
România

Sau poți comanda FELINARUL direct la:
Tel./Fax: 0269 21 85 11
felinarul@luminalumii.ro
www.luminalumii.ro

FELINARUL poate fi comandat GRATUIT. Dacă vrei, ne poți ajuta trimițându-ne timbre poștale (a câte 0,80 Lei). Mulțumim și pentru eventualele donații pentru finanțarea revistei.

Dragă Țelinarule!

Îmi place mult de tine și aștept să primesc noi vești de la tine.

Îți trimit și un desen.

Cu prietenie

Anda MAZĂRE-HAȚEGAN, jud. Cluj

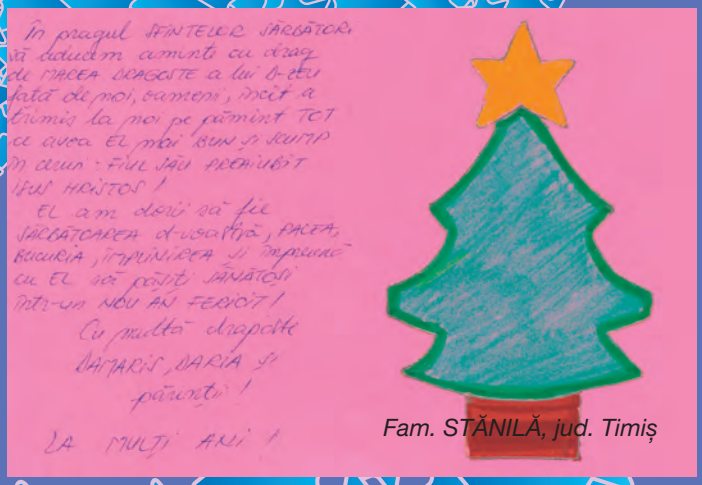

Fam. STĂNILĂ, jud. Timiș

Damaris VINTER, jud. Bihor

SOLUȚIILE la jocuri:

Pag. 3: 1 Iosif, 2 Legea, 3 înger, 4 Crăciun, 5 Mesia, 6 înscriere, 7 scutece, 8 naștere, 9 Simeon, 10 câmp, 11 lăudând, 12 cetatea, 13 bucurie, 14 mulțime, 15 Betleem, 16 Ioan, 17 Israel, 18 Ierusalim, 19 iesle.

Rezolvare: S-a născut Mântuitorul.

Pag. 32: 1c (Luca 2:1-5), 2b (Luca 2:4), 3b (Matei 1:23), 4c (Luca 2:25-26), 5a (Matei 2:16), 6b, 7a (Ioan 20:16), 8c.

FELINARUL copiilor 6/07 (13)
Revistă creștină pentru copii
Apare de șase ori pe an
Abonament pe bază de donații
Tiraj: 11.000

EDITURA LUMINA LUMII

Editor:
Asociația LUMINA LUMII
OP 1, CP 68
550179 Sibiu
Tel./Fax: 0269 218511
e-mail: felinarul@luminalumii.ro
www.luminalumii.ro

Donațiile pentru acoperirea costurilor pot fi virate în contul asociației:
Asociația LUMINA LUMII
IBAN RO49.RNCB.0227.0360.4006.0001/RON
sau
RO22.RNCB.0227.0360.4006.0002/EUR
Banca Comercială Română, str. Emil Cioran 1,
Sucursala Sibiu, Cod Swift RNCBROBU
Cu specificația „FELINARUL"

Redactori șefi:
Elvira și Waldemar Zorn

Redactor al ediției în limba română:
Petra Băcilă

Colectiv de redacție voluntar:
Paula Borugă
Doina și Daniel Vasilca
Narcis Cibu-Carciu
Paula Isac
Magdalena Iacob

Traducerea textelor din limba germană:
Dorina Schinteie

Tehnoredactare:
Enns Schrift & Bild GmbH, Bielefeld, Germania

Copertă:
Poze de Peter Lunicichin

Indice bibliografic:
Paginile 4-7: Din „Aus dem Himmel steht ein Stern" de Cornelia Mack. Cu acordul Editurii Europa, Zürich.
Paginile 9-11: Din „Ideen-Austausch", nr. 4, 1989. Cu acordul KEB, Breidenbach.
Paginile 12-15: Din „Der Rabe Kolk und sein kleiner Freund Fips". Cu acordul Editurii Christliches Verlagshaus, Stuttgart.
Paginile 18-19: Din „Kinder beten für die Welt". Cu acordul Editurii Hänssler, Holzgerlingen.
Paginile 23-24: Din „Treffpunkt in der Luft" de Ruth Frey, 1978. Cu acordul Editurii Hänssler, Holzgerlingen.
Paginile 26-29: Din „So groß ist Gott" de Patricia St. John. Cu acordul a Bibellesebund e.V., Marienheide.

Dacă nu se specifică altfel, citatele biblice au fost extrase din:
Noul Testament, Traducerea D. Cornilescu rev., ediția a doua, Korntal: Editura LUMINA LUMII, 2003, și Biblia, Traducerea D. Cornilescu.

© 2007 LUMINA LUMII
ISSN 1842 – 5569

Pentru copii peste 6 ani

CARE ESTE RĂSPUNSUL CORECT?

1 **De ce s-au dus Iosif și Maria la Betleem înainte de nașterea Domnului Isus?**

a) ca să participe la o serbare populară
b) ca să participe la o sărbătoare religioasă
c) ca să participe la un recensământ

2 **În ce regiune a Israelului se află orașul Betleem?**

a) în Galilea
b) în Iudea
c) în Samaria

3 **Ce înseamnă numele Emanuel?**

a) Fiul lui Dumnezeu
b) Dumnezeu este cu noi
c) Lumina lumii

4 **Cine a fost bărbatul drept și evlavios căruia Duhul Sfânt i-a spus că nu va muri înainte să-L vadă pe Isus Cristos?**

a) Baltazar
b) Zaharia
c) Simeon

5 **Ce vârstă aveau copiii care trebuiau să fie uciși la porunca lui Irod?**

a) până la 2 ani
b) până la 3 ani
c) până la 4 ani

6 **Ce limbă a vorbit Domnul Isus când a trăit pe pământ?**

a) ebraica
b) aramaica
c) persana

7 **Ce înseamnă cuvântul ebraic „rabuni”?**

a) învățător
b) frate
c) rob

8 **Pe cine va lua Domnul Isus la Sine în cer, când va reveni?**

a) pe toți oamenii
b) numai pe aceia care au suferit pe pământ pentru El
c) pe toți cei care și-au deschis inimile pentru El și L-au urmat

Illustrat de Ivan SULIMA